

De geheime hut

De laatste schooldag was vooral door de verhalen van de meester razendsnel omgevlogen. Nu kon eindelijk het weekend beginnen. Lauren had zijn schooltas snel naar huis gebracht en was daarna, samen met zijn vriendje Lukas, vertrokken naar hun geheime hutje net buiten de woonwijk. De twee vriendjes verschilden qua uiterlijk van elkaar. Lauren, met zijn blonde haar, bleke huid en helderblauwe ogen, vormde een contrast met Lukas, met zijn donkere, krullende haar en diepbruine kijkers. Van karakter waren ze haast hetzelfde. Beiden waren ondeugend, altijd in voor een avontuur en meestal twee handen op een buik.

Wat zij hun hutje in het bos noemden was eigenlijk niet meer dan een grote holte. Enkele weken geleden hadden ze de holte onder de knoestige wortels van een oude eik ontdekt. En het bos waar ze steeds over spraken was slechts een schamel overblijfsel van wat ooit, in lang vervlogen tijden, een bos was geweest. Nu stonden er nog hooguit twintig tot vijftientwintig bomen, omgeven door een enorme hoeveelheid struikgewas. Door die dichte struiken was hun plekje vanaf de straatkant haast niet te zien en waanden ze zich in een enorm bos. Beide

jongens hadden ook geen idee hoe de holte bij de oude eik was ontstaan, maar dat maakte voor hen niets uit. Het was vanaf hun ontdekking gewoon hun ‘geheime hut’.

En wat hadden ze de afgelopen weken hard gewerkt om de holte dieper en breder uit te graven. Lukas had klein tuingereedschap, zoals twee scheppen en een emmer, van thuis meegenomen. Na enkele dagen graven was de holte precies diep en breed genoeg geworden. Daarna hadden ze de planken van een oude schutting, die ze bij het oud vuil aan de weg hadden gevonden, naar hun plekje gesleept. Deze planken hadden ze dwars over de kuil gelegd. Een overgebleven stuk vijverfolie, dat Lauren in de garage had gevonden, was gebruikt om het geheel waterdicht te maken. Op de hoeken hadden ze dikke stenen gelegd, zodat de boel niet kon verschuiven. De vele losliggende grote takken in het bosje waren handig van pas gekomen om hun hutje te bedekken. Hun plekje was van buitenaf haast niet te zien. Alleen de flap vijverfolie die als deur diende was zichtbaar, maar dan moest je er wel heel dicht bij staan. Ze hadden hun hutje gezellig ingericht met kussentjes en een oude deken. In een van de hoekjes was zelfs een soort van voorraadkastje aangelegd. Daar bewaarden ze allerlei lekkers, zoals zakjes chips, blikjes fris en koekjes. Die peuzelden ze dan samen op als ze in hun paleisje zaten.

Al bij hun eerste verblijf in het hutje was in een van de hoekjes een klein holletje zichtbaar geweest en de jongens fantaseer-

den meteen over de bewoners ervan. Beiden waren ze ervan overtuigd dat er een konijnenfamilie woonde en ze voorzagen de konijnen al van namen. Papa konijn heette volgens hen Knabbel en mama konijn noemden ze Babbel. Voor de kleintjes, die er beslist ook woonden, wilden ze later nog namen bedenken.

Toen ze op deze vrijdagmiddag bij hun hutje arriveerden, wilden ze al voor de grap ‘Hallo Knabbel en Babbel!’ roepen. Tot hun schrik zagen ze dat er iets niet in de haak was. Daar lagen zo maar al hun spullen, zoals de kussentjes, de blikjes frisdrank en koekjes, verspreid tussen de struiken. Er was iemand aan hun spulletjes geweest. Die iemand had niet alleen hun kostbare voorraad, maar ook de planken en het stuk vijverfolie weggehaald en op een hoop gegoooid. Ook leek het alsof het holletje van hun fantasie-konijnenfamilie veel verder was uitgegraven. Het holletje had nu zelfs iets weg van een tunnel. Hevig geschrokken gingen de jongens op de rand van de kuil zitten en overlegden wat te doen. Lukas zocht in zijn rugzak naar iets lekkers om zichzelf en Lauren te troosten. Hij hield triomfantelijk een pak overheerlijke roze koeken, zijn buit uit de voorraadkast van zijn moeder, in zijn handen. Laurens gezicht klaarde meteen op en even later zaten beide jochies te smullen van hun favoriete lekkernij. Of het echt aan de koeken lag, wie zal het zeggen, maar het gaf de jongens nieuwe energie en moed om het tunneltje eens wat nauwkeuriger te bekijken.